

X. Vigasztaló énekek

250.

Indulószerűen

Régeni Aron

Vé-lünk az Úr! Eny-hülj meg, ár - va szív,

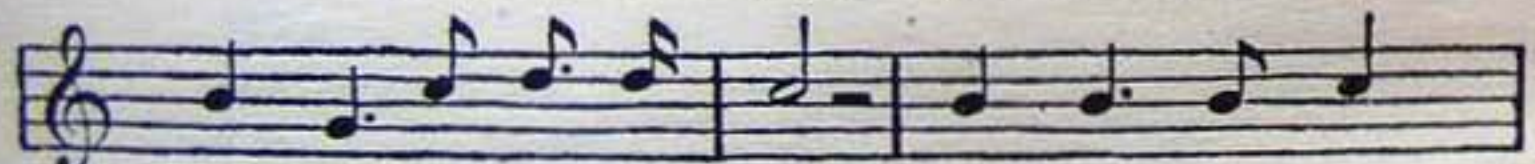
Sor-sod bár mos-to - ha, Csak légy i - gaz,

csak légy min-den-ben hív, s el nem merülsz so-ha.

Hí - vét az Úr meg - lá - to - gat - ja,

pró - bá - ra úgy te - szi S ki el - me - rül

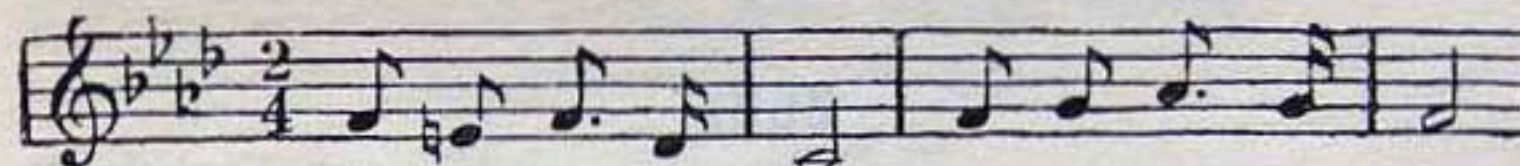
a bán-ta-lom-ban, ju-tal-mát el - ve - szi.

2. Velünk az Úr, Dobbanj meg, árva szív
S zengj hálaéneket.
Sugallatát, mely új életre hív,
Oh, hallgasd meg s kövesd.
Balsors akit borús haragban
Oly sok próbára tett,
Magára eszmélt öntudatban
Esd most már új eget.

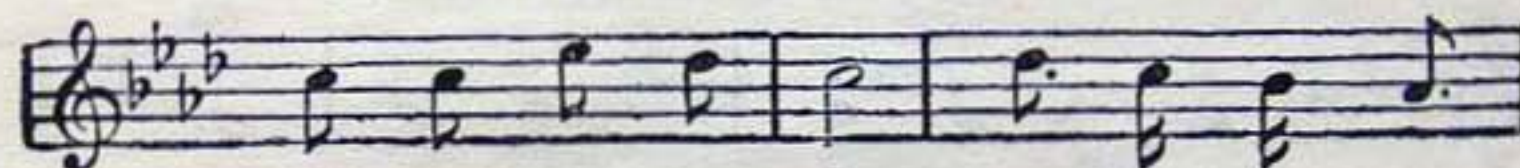
(P. M.)

251.

Régeni Aron

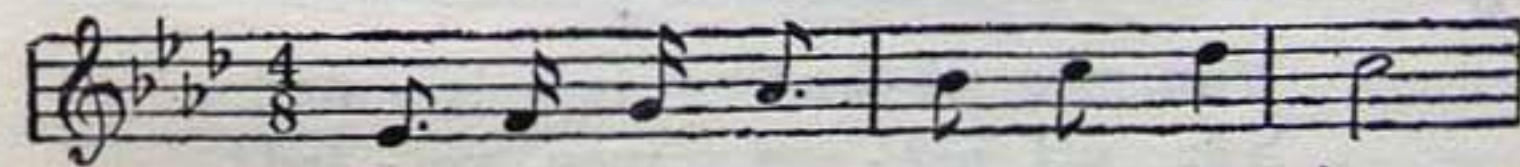
Mi - re bán - ko dol, oh te én szi - vém,

Tö - rőd ma - ga - dat o - lyan i - gen

im a tes - li jó - kért?!

Biz - zál csak a jó Is - ten - ben,

ki u - ral - ko - dik menny - ég - ben.

2. Nem hagy el az Úristen tégedet,
Tudja Ő minden szükségedet,
Mind e világ övé;
Bizzál minden inségedben
Csak az egy nagy Úristenben.

3. Én Uram és én Istenem te vagy!
Szegény szolgálodat, engem ne hagyj!
Oh, én édes Atyám!
Én te szegény fiad vagyok,
Bízni másban én nem tudok.

4. Nem kérek én tőled gazdagságot,
Ami szükségem, azt jól látod,
Te mindeneket tudsz.
Uram, én csak arra kérlek,
Mindig, mindig veled légyek.
(Régi Ék., 332) (Sachs-Földvári J.)

252.

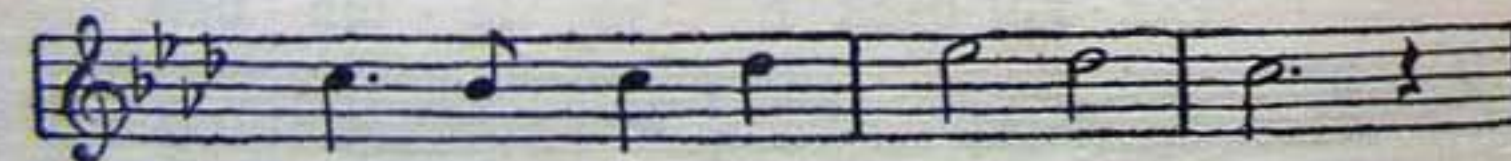
Régi egyházi ének

Térj ma-gad-hoz, drá-ga Si-on,
Ki A-tyád-ként fel-ka-rol-jon

Van még né-ked Is-te-ned,
S szi-vét osz-sza meg ve-led!

Azt bün-te-ti, kit sze-rel.

Más-kép az nem is le-het!

Si-on ezt hát jól gon-dold meg

S szabj ha-lárt bús gyöt-rel-med-nek.

2. Hullámok, ha rémítenek
Mérhetetlen víz felett
S a habok közt szíved remeg,
Hogy sírod is ott leled,
Ha aludni látod őt,
Ki reményed és erőd,
Sion, sohase feledd el,
Ő megvívhat tengerekkel.

3. Bár hegy, halmok rengenének,
Miket égi kéz emelt,
S indulása a nagy égnek
Végromlásra adna jelt:
Azt ne gondold látva ezt,
Hogy téged e perc elveszt,
Sion! addig meg nem dőlhetsz,
Míg oltalmad Istentől lesz!

4. Bár könnyűid omlanának
Gyöngyükkal a tengerbe,
És elhalván hangja szádnak,
Csak pihegnél, mint gerle;
Bár vér volna bíborod
S kő megszánna nyomorod,
Sion! ne félj a gonosztól,
Baj nem ér, míg benne bízol.
5. Bár hordozzad zsarnok láncát,
Érjen kínos rab halál,
Ha hitedet el nem játszád,
Utad égbe nyitva áll!
Örvendj mindig és vigadj!
Emlékezz, ki népe vagy!?
Sion! nincs több Isten egynél,
Benne hát ne kételkedjél.
6. Oh, ne csüggedj! im az estnek
Már szálltak árnyai.
Kihez ajkid oly hön esdnek,
Halld, Atyádnak hangja hí.
Ő gyalázat, kín helyett
Néked jobbán ad helyet!
Sion! a menny lesz te részed,
Föld gyötrelmét hát ne nézzed!
7. Végső áldást mondj hazádra,
Mely távolról int feléd;
Égi honnak a határa
Van már hozzád közelébb:
Édes érzés mért fog el,
Melytől olvad szív, kebel?!
Sion, minden másképp lesz ott,
El fog tűnni nagy sírásod.

253.

Dallama: 283. *Megszabadultam már*

Azért, keresztények, ne essünk most kétségbe,
Erős bizodalunk legyen csak az Istenben.
Bizony majd meglátjuk,
Istent megtaláljuk,
Még ez földön éltünkben.

(1566)

(Szegedi Gergely)

254.

Dallama: 106. *Reménykedő szívvél*

1. Semmit ne bánkódjál, Krisztusnak serege,
Mert nem árthat néked senki gyűlölsége,
Noha ez világnak rajtad gyűlölsége,
Nem hagyhat szégyenben Isten őfelsége.

2. Istened népe vagy, noha te kicsiny vagy,
Az Ūristen előtt bizony te kedves vagy.
Agyarkodva futhat a világ utánad:
Ha Istenben bízol, neked az nem árthat.

(XVI. század)

(Szkárosi Horváth András)

255.

Dallama: 144. *Isten szent lelke*

1. Merj, élni merj, föld gyermeke,
Természet titkos remeke,
Parazsat rejtő porhüvely,
Porköntösödben élni merj!

2. Lelked az ég lehellete.
A mennyet hozd a földre le.
Porköntösöd ha földre ránt,
Szárnyad van, bontsd ki és ne bánd.

3. Merj, élni merj, föld gyermeke,
A mennyet hozd a földre le.
Ez-é az út, ez-é a cél,
Ne kérdd: szeress, bizzál, remélj!
(Longfellow — P. M.)

256.

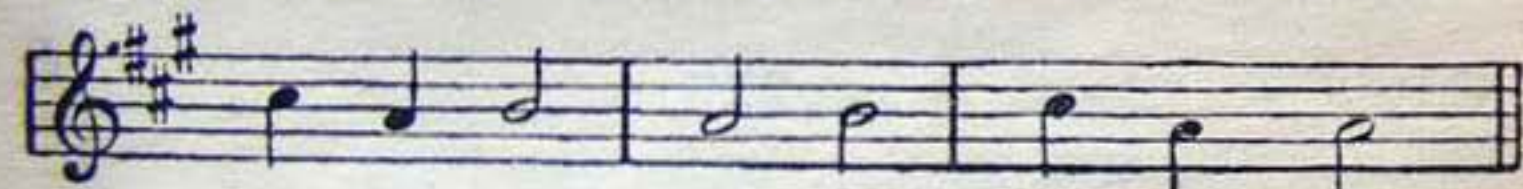
Em-ber ter-vez, o-da lesz — Kezdd el
Em-ber-nek a sor-sa ez. Kezdd el

új-ra, kezdd — Rosszul fog-tad, el-ve-szett,
új-ra, kezdd!

Más-sal is már meg-e-sett. Él az Úr fe-

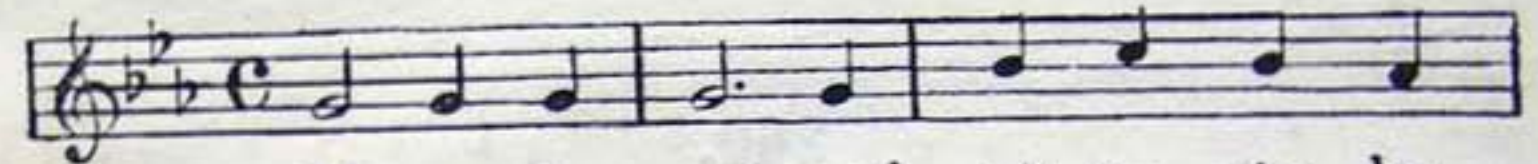
jed fe-lett, Kezdd el új-ra, kezdd.

2. Azt ne mondd: Mért kezdeném?!
— Kezdd el újra, kezdd!
Nincs már abban, nincs remény.
— Kezdd el újra, kezdd!
Ember, ember, ébredezz,
Kishitűn ne csüggedezz,
Fent az Úr, nem érted ezt?
— Kezdd el újra, kezdd!

XI. Záró énekek

257.

Sullivan Arthur

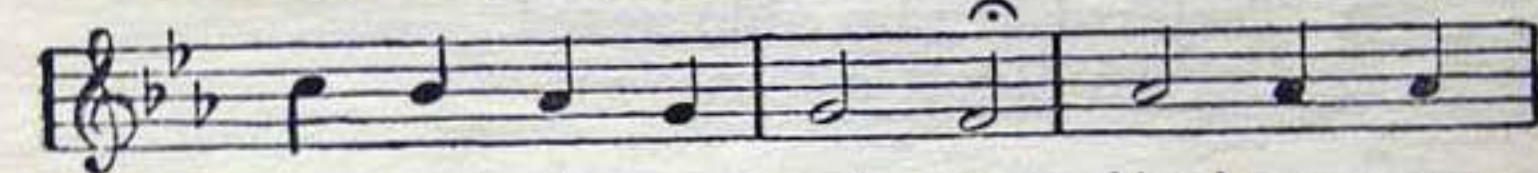
U-ram, ke-gyel-med pit-va-rán ko-

pog-lunk, U-ram, föl-saj-gott resz-ke-

lő sza-vunk, Ne hagyj, ne hagyj két-

ség-ben el e-ped-nünk. Ne hagyj ma-

gunk-ra, ál-dott Is-te-nünk Á-men!

(P. M.)

258.

Dallama: 257. Uram, kegyelmed

Uram, szavadnak harmatát fölittuk.
Eltikkadt lelkünk újraéledett,
A csüggedésnek nincs hatalma rajtunk,
Ember, remélj, veled van Istened. —

259.

Dallama: 141. A pünkösdnek jeles napján

Dicsértessél örök Isten
A te gyülekezetedben,
Tarts meg minket kegyelmedben,
Mindörökké. Amen.

260.

P, L, V,

Dallama: 33. Mennyben lakó én Istenem

Mennyben lakó én Istenem!
Könyörgök, légy mindig velem!
Ha kél a fény napkeleten,
A te szemed rajtam legyen!
És ha leszáll napnyugaton,
Te légy, Atyám, az oltalom,
Terjeszd ki rám áldó kezed,
Legyen áldott a te neved!

(Pósa Lajos)

261.

P, L,

Dallama: 192. A Sionnak

Magasra szállj, szívünknek lángja!
Miért imbolyognál?!
Az alkotó karját kitárta:
A láng a lángra vár.
Az egy Istennek legyen hála,
Szívünk örömben ég.
Szívünk, Uram, reád találja,
Megnyílt, megnyílt az Ég!

(P. M.)

262.

Dallama: 14. Számadásra

Végzetetlen irgalmadban bizakodva, hívtalak,
Uttalanul bujdosóknak csillagfénye, vártalak.
Fásult szívvel aki jártam,
Érzem, végre rád találtam.
Oh, ki mindent jóra fordítsz, hálás szívvel áldalak.
(P. M.)

263.

L, V

Mátéfi Ferenc

U - ram! Te - hoz - zád szállt i - mánk,

U - ram, te lá - tod, bent mi bánt,

Ne hagyj el min - ket, oh ne hagyj,

Ne - ved ne - künk fegy - ver - nek add.

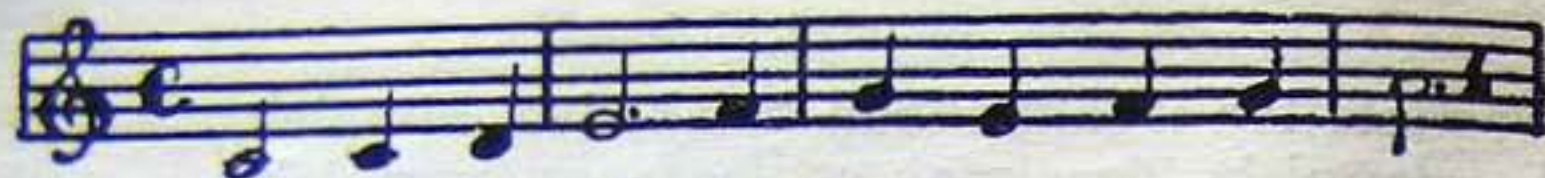

Ne - ved ne - künk paj - zsunk le gyen.

Hall - gass meg jó A - tyánk. Á - men.

(P. M.)

Re-mélj, re-mélj, lel-kem ne csüg-ge-dezz!

Meg-hall-ga-tott az Úr, mi-nek re-megsz?

Ke-gyel-me meg-tart s ő-riz sí-ro-dig,

Ki ben-ne bí-zik, nem csa-lat-ko-zik.

Mi-től re-meg-nél, lel-kem, hát ne félj,

Meg-hall-ga-tott az Úr, re-mélj, re-mélj.

(P. M.)

265.

Dallama: 263. Uram, tehozzád szállt

Legyen béke, áldott Isten!
Tetőled e szent teremben,
Nevednek örök dicséret.
A hívek közt egyes érzet,
Szent hitünknek ékessége,
Szívünk erkölcsi épsége. Amen.

266.

Dallama: 96. Én Istenem

Meghallgatál,
Vigasztalál,
Nagy Istenünk.

Oh, te, ki szent vagy,
Maradj, maradj
Mindig velünk. (P. M.)

267.

Dallama: 211. Áldjad én lelkem

Szent Atyánk, megenyhülést nyert
Hajlékodban bús szívünk.
Oh, hogy itt a régi embert
Levetköznünk sikerült!
Nézd, Uram, az ó-embert,
S tartsd meg, tartsd az új embert! (P. M.)

268.

Dallama: 96. Én Istenem

Mennybéli Úr,
Szívünkben új
Remény fakadt.

Oh, te, ki szent vagy,
Terjeszd ki ránk
Oltalmadat. (P. M.)

269.

Dallama: 244. Mostan Úristen

Úr Isten, kelj fel, kezéd emeld fel, neved dicsőítsd
meg,
Nagy irgalmaddal és hatalmaddal minket
szabadíts meg.

(Tordai J., XVII. század)

270.

Dallama: 82. Dicsérlek tégedet

Lelkem, de mit búsulsz, bennem igen dúlsz-fúlsz,
Ne háborgass engemet,
Ne hagyd el magadat, kétségbe se essél,
Várd el csak Istenedet.

(Bogáti Fazekas M., XVI. század, 42. zsoltár)

271.

Dallama: 82. *Dicsérlek tégedet*

Légy meghallgatója én könyörgésemnek,
Édes Atyám, Istenem.
Vigasztalj meg engem a te szent lelkeddel,
Hogy örülhessen szívem.

(Dóczi Ilona, XVII. sz.)

272.

Dallama: 251. *Mire bánkódol*

Nagy hálát adok, Uram, tenéked,
Hogy értenem adtad ezeket
A te templomodban.
Adj mindvégig megmaradást
És idvességes kimúlást.

(1697-i Énekeskönyv.)

273.

Dallama: 251. *Mire bánkódol*

Ugye, hogy úgy van, oh, te én szívem,
Ugye, hogy látod, érzed, milyen
Boldog, ki bízni tud!
Oh, higgy, remélj, bízzál s ne félj,
Nem hagy el az élő Isten.

(P. M.)

274.

Dallama: 153. *Ígéretbeváltó*

Bosszúdat, ember, hagyd a jó Istennek,
Ha megnémultak néked a törvények.
Várd meg és lásd meg végét a bűnösnek,
Ha lehet, se árts előbb ellenségnek.

(XVI. század)

(Bogáti F. M., 57. zsoltár)

275.

Dallama: 192. *A Sionnak*

Akik bíznak az Úr Istenben
Törhetetlen hittel,
Szégyent sosem vallnak hitükben.
Tört szív, hidd el, hidd el.
Mint a Sion-hegy bérce, állnak
Ők rendületlenül,
Nem félnek, nem remegnek: állnak
Ledönthetetlenül.

(P. M.)

276.

Dallama: 170. *Szent vagy, Isten*

Imádkozó néped
Sóhajtását értsd meg,
Oh, emelj föl, nézz le ránk,
Állj mi mellénk, szent Atyánk!

277.

Dallama: 237. *Dicséret, dicsőség*

Dicsőség Istennek, E nagy világ szent Urának,
Hála nagy nevének, Békesség szent hajlékának,
Hogy itt minket most meghallgatott,
Igéjével hogy felbuzdított,
Légyen felsége mindig áldott!

(Sz. S.)

278.

Dallama: 96. *Én Istenem*

Óhajtva várt,
Remegve szállt
Hozzád imánk,

Oh, te ki szent vagy,
Maradj velünk,
Vigyázz reánk!

(P. M.)

XII. Temetési énekek

a) Templomban vagy halottas háznál

279.

(ÖREGEK FELETT)

Iszlai Márton

Mint cél-hoz ért fo-lyam nak cscn-des ár-ja,

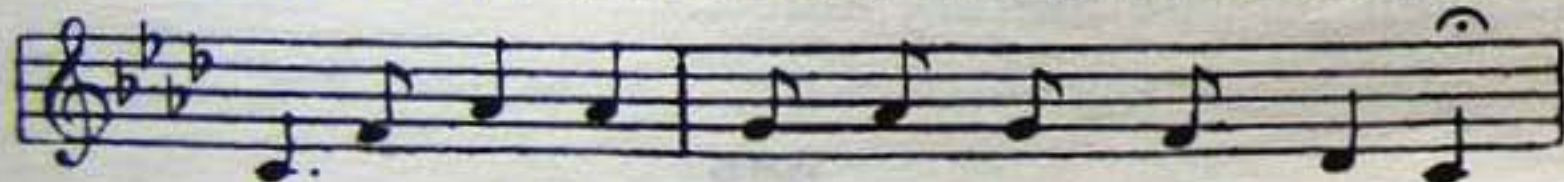
Kar-ját ha már a ten-ger széllyel tár - ja,

Hal-kan, sze-li-den, megnyug-vás-ra vá-gyón,

Mint el-lik-kadt vész si-vár pusz-ta-sá-gon.

Elnyugszik él - tünk, pi - he - nes - re lér,

Lám-pánk el - al - szik. u - tünk vé - gel ér.

2. Boldog, ki úgy ér kívánt nyugovóra,
Hogy indulóra hogyha kong az óra,
Nem kell esengni, kérni késedelmet,
Lehunyna csak szemét és elpihenhet:
Atyám, amért küldöttél, megtevém,
Engedj pihenni sírom éjjelén.

3. Engedj pihenni! Hosszú volt a pálya,
Csontom remeg, a versenyt úgysem állja,
Öreg fa törzse úgyse hajt virágot,
Elmúlt, Atyám, éntőlem szép világod,
Engedj pihennem, nyisd fel csarnokod,
Boldog, ki így ér kívánt nyugovót.

(Átírta P. M.)

280.

Dallama: 96. *En Istenem*

1. Miért, miért?
Remegve kérd
Beteg szívünk.
Uram, hogy történt,
Hogy ily törvényt
Írtál nekünk?

2. Miért, miért
Hogy meg nem ért
A könnypatak,
Mért omlik egyre,
Lelkét vesztve
Minek szakad?

4. Oh, könnypatak,
Te vagy, te vagy
Csak már velünk?
Oh, te felelj hát,
Nem lát, nem lát,
Könnyes szemünk.

3. Miért, miért?
A sírba tért
Menny nem felel.
Csak lelkünk tépi,
Szívünk vérzi
Gyötrelmivel.

5. Hiába kérd,
A könny sem ért
Meg már, Uram.
Nem látja: benne,
Hogy épp benne
Ott vagy, Uram.

6. Ott vagy, Uram,
Szóltál, Uram,
Hallottalak.
Bús könnyeimben,
Aldott Isten,
Megláttalak.

7. Miért, miért?
Nem kérd, nem kérd
Beteg szívem,
Akartad, úgy lett,
Uram, úgy lett,
Ámen, ámen!

(P. M.)

281.

Dallama: 188. *Haragodnak nagy voltában*

1. Halandó, lásd, mely hirtelen s reménytelen
Űthet rád a végóra.
Oh, vedd, míg virulsz, holtodat és sorsodat,
Mely követ, gondolóra.
2. Oh, szenteld hát Istenednek és tisztednek
Ember, minden órádat,
Mától el ne halogassad, most folytassad
Reád bízott munkádat.
3. Oh, Isten, légy erősségünk, segítségünk
Végső bajvívásunkban,
Halál fájdalmat enyhítsed, rövidítsed
S idvezíts kimúltunkban.

282.

(KISDEDEK FELETT)

Dallama: 289. *Jer, temessük*

1. Életünk csak füst és pára, Elenyészik nemsokára,
Ha reggel szép napja derül, Fénye majd
homályba merül.
2. Mint a gyenge szép rózsaszál, Mely tavasszal
nyílóra vál,
Mutat vidám ékességet, Szívet bájló
kedvességet.

3. De mihelyt a hervasztó szél Reá fuvall, tovább
nem él,

Hiába az ég harmatja, Leveleit elhullatja.

4. Így lőn sorsa e kisdednek, Kit halotti leplek
fednek,

Szépen felderült hajnala, Hosszabb időt ígér

vala.

5. Reá fuvallt halál szele, S nincsen rajta élet jele,
Hiába szülők könnyei, Szánakozó keservei.

6. De szívetek csendesedjék, A mennyre
fölemelkedjék,

Az Űrnak bölcs rendelésén, Nyugodjatok meg

tetszésén.

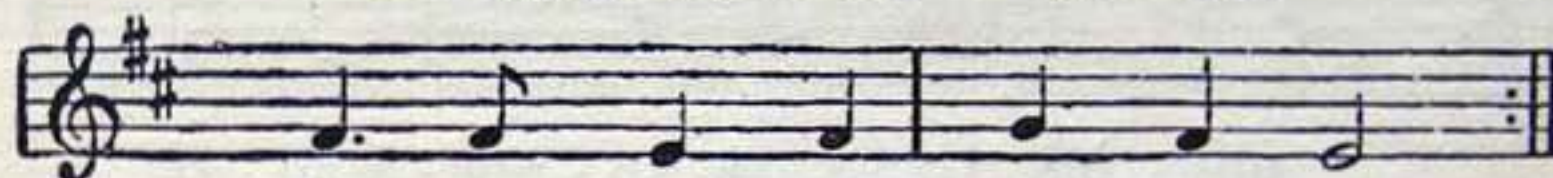
283.

Régi dallam

Meg - sza - ba - dul - tam már

És meg - me - ne - kül - tem

Én a tes - ti ha - lál - tól,

Min - den nya - va - lyá - im - tól,

Bűn - től, bú - bá - nat - tól,

E csa - lárd vi - lág - tól,

En - nek sok pró - bá - i - tól.

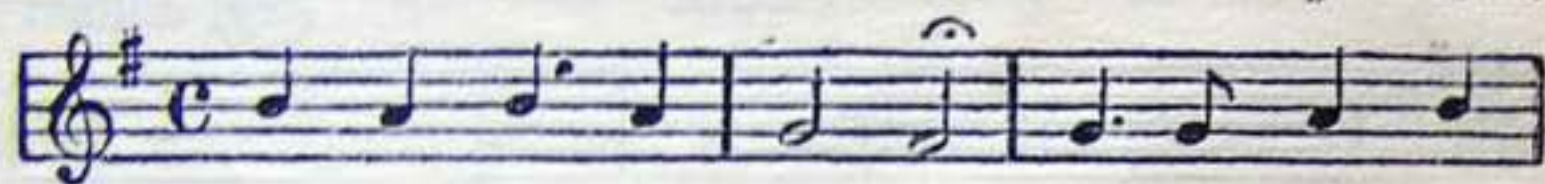
2. Lelkemet ajánlom a hatalmas Istennek,
 Por-testemet hagyom gyám-anyámnak, a földnek,
 E világot pedig még rövid ideig
 A most benne élőknek.

3. A testi halálból megyek örök életre,
 A kimondhatatlan öröme s dicsőségre,
 Melyet Isten szerzett és számokra eltett
 Az ötet szeretőknek.

284.

(IFJAK FELETT)

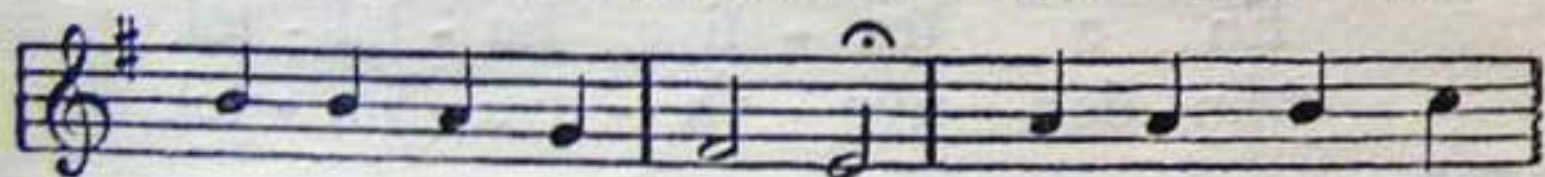
Régi dallam

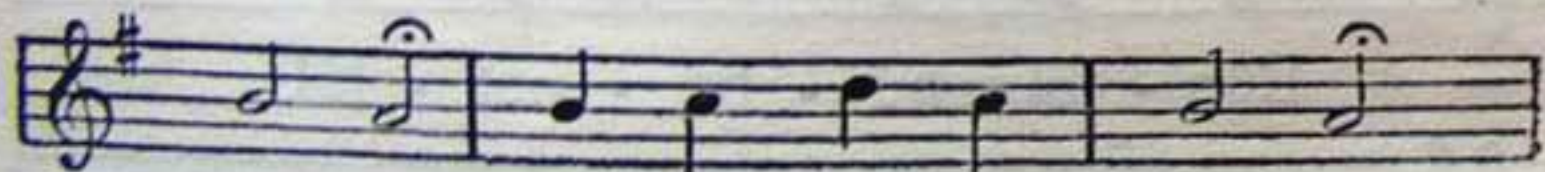
Vi - rág - szál ko - rom - ban É - le - tem el -

mú - lék, Gyá - szos ko - por - sóm - ba

Vé - let - len bo - ru - lék. De - rü va - la

na - pom Ked - ves haj - na - lá - val

s a ha - lál le - met - sze Mér - ges ka - szá - já - val

2. Szerelmes szülőim, ha nem keserítlek,
 Hervadt ajakim titeket említnek.
 Engemet a halál, mikor kiszólta,
 Titeket is sötét gyásszal elboríta.

3. Jól tudom keservét bágyadt szíveteknek,
 Súlyos bánkódását búsult lelketeknek,
 Mint háborús tenger tornyos habjaival,
 Lelketek küszködik terhes gondjaival.

4. Miért zokogtok, hogy kedvesetek megholt,
 Örüljeteink inkább, hogy a tiétek volt.
 Az örökéletben leszen már lakásom,
 Mennyei Atyámmal nyájas társalgásom.

5. Lelketek sérelmét Istenem enyhítse.
 Napjaitok számát az Úr öregbítse,
 E világon áldott lelkével hordozzon
 S fényes koronával mennyben koronázzon.

285.

Dallama: 188. Haragodnak nagy voltában

1. Uram, ne hagyj el engemet,
 Nézd ügyemet, Mert egyedül hagyattam;
 Kérlek, légy irgalmas nékem, Én Istenem!
 Mert csak tebenned bíztam.

2. Azért tőlem ne állj messze, Szánj meg végre,
 Én kegyelmes Istenem!
 Segedelmeddel ne késsél, Siess, jöjj el,
 Én édes idvességem!

286.*(ÁRVÁT HAGYÓ SZÜLŐK FELETT)*Dallama: 211. *Aldjad én lelkem*

1. Az Isten az árvák Atyja s hív pártfogó bírása.
Azok ügyét ő forgatja, kik maradtak őrája,
Ő azoknak védelme, kiknek nincs segedelme.
2. Oh, árvák, bús sorsotokban az Istenben bízzatok,
Mindenféle bajotokban könyörül Ő rajtatok,
Ő, az édes jó Atya, nem lesz soha mostoha.

287. Dallama: 109. *Seregeknek hatalmas*

Már elhagylak, drága, kedves szállásom,
Nehéz nekem tőled való válásom.
Nem lehet több mulatásom,
Mert készen van mennyben már lakásom.

b) **Úton****288.**Dallama: 199. *Tebenned biztunk eleitől fogva*

1. Csendesen, mint a folyam, mely tengert ér,
Halkan, mint eltikkadt vész a pusztákon,
Tart a pálya s csillapul az életér,
És szemünkre a szelíd ég fátyolt von.
A világnak búcsút int az élet,
Lámpánk alszik és lángra nem éled.
2. Boldog, aki úgy közelget végéhez,
Hogy sírjába visz kiküzdött pályabért,
A leélt élet kinek bút nem szerez,
Aki nem pirul sírjánál tettiért,
Boldog ez, mert nyugtot lel sírjában,
Mit meg nem lelt a világ zajában.

3. Tudja ez, hogy éltünk nem örökké tart,
S a leélt korért számot kell adnia,
Lelke égbe száll, ha érve a révpart, —
S hogy testének porban kell maradnia.
Erre boldog álm vár sírjába,
S nyugton szenderül át jobb honába.
4. Minden, ami kedves volt, tőlünk elmúl,
De örök boldogság az, mely vár reánk,
Pályánkat, ha jól futottuk, síron túl,
Hol nem múló létre vesz fel új hazánk.
Isten, édes Atyánk, adj jó véget,
Zsámolyodnál nyerjünk idvességet.

289.*Régi dallam*

Jer, te - mes - sük el a tes - tet,

me - lyet a ha - lál il - le - tett.

Lel - ke el - vált, ég - be szál - lott.

Visz - sza tért az Ég U - rá - hoz.

2. Küzdelmekben ki elfáradt,
Vessünk neki síri ágyat,
S temessük a föld mélyébe,
Hadd pihenjen ott békébe.

3. Lelke pedig tovább éljen
A jobbaknak seregében.
Fájdalom ahol nem éget,
Nyerjen örök üdvösséget.

4. Ifjak, szépek, vigyázzatok,
Szépségtekben ne bízzatok,
A szépségek elavulnak,
Az örömök hamar múlnak.

5. Hívogat az élet képe,
Mosolyogva mégy elébe.
Hova merengsz?! Előtted áll,
Csak egy lépés, lám, a halál.

6. Szél indul, ki tudja, honnan,
Egyet fú s a láng ellobban.
Ki gondolta, hogy szellete
A halálnak lehellete.

7. Gyertyalángnak lobogása
A jövő szép mosolygása.
Gyertya lángja vígan lobog,
Nem tudja, hogy azzal is fogy.

8. Gyors nyílnál is gyorsabban jár,
Elfut ez az élet, nem vár,
Nem vár, nincs itt maradása,
Készülj, lelkem, számadásra.

9. Indulóra üt az óra,
Menni kell a parancsszóra,
Nincs maradás, nincs halasztás,
Hasztalan a sok sóhajlás.

10. Utas ember holtra bágyad,
Utas ember, vár az ágyad,
Vetett ággyal vár a halál,
Nyugtalan ott nyugtot talál.

11. Harcomat már megharcoltam,
Hol reméltem, hol csalódtam,
Most utolsó útra megyek,
Engedd, Atyám, veled legyek.

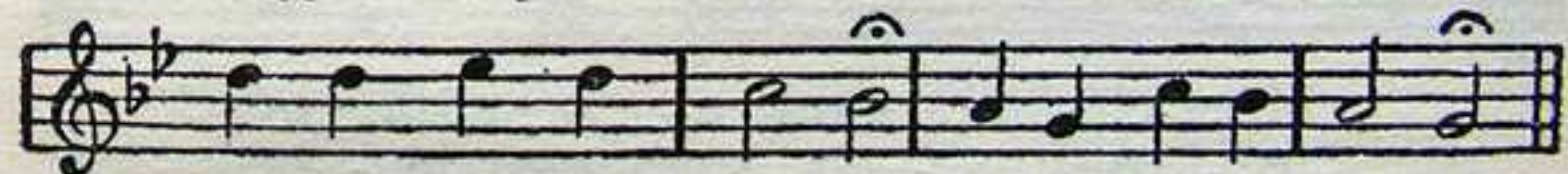
12. Mégyen a test elpihenni,
Csendes nyugodalmat venni.
Én Istenem, én Istenem,
Ne hagyj el a nagy éjjelen.

290.

Régi dallam

Em-ber, em - lé-kez-zél u-tol-só na-pod-ról.
Egy szem-pil-lan-tás-ban vál-to-zó sor-sod-ról!

S ta-lán aj - tód e - lőtt ál-ló ha-lá-lod-ról.

2. Olyan, mint az árnyék az ember élete,
Melyet vetni szokott valamely csemete,
De csak félóraig tart ő kerülete.

3. Gyakran csemeténket a féreg megrágja,
Gyenge gyökereit elmetszi, kivágja:
Odalesz, elhervad életünk virága.
4. Micsoda az élet, forgatom, vizsgálom,
Felkapott finnyácska fűszálnak találom,
S mulandónak, mint a hajnali szép álom.
5. Hamarébb a füstöt a szél eloszlatja,
Mint mi életünket az idő forgatja,
A halál elvégzi a simítást rajta.
6. Gyermeki buborék ez világi élet,
Jön a halál, ráfú, játéknak határt vet,
S mérő serpenyővel kér szót az ítélet.
7. Mit ragaszkodunk hát e múló világhoz,
Szívünket mért kötjük a mulandósághoz?
Esztelenség bízni veszendő jószághoz.
8. Ember, siess hát az életre bémenni,
Vigyázz, mert az ajtót be találják tenni,
Jaj, hogy tudsz öröklét nélkül majd pihenni?

(Atírva)

291.

Régi dallam

Már el - mé - gyek az ö - röm - be,
ö - rök é - let szép kert-jé - be.

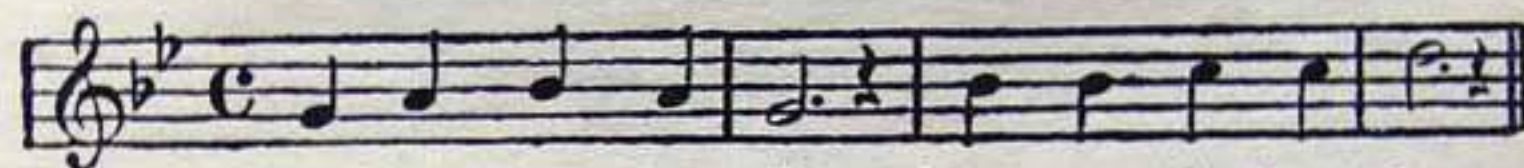
Lel-kem ö - rök lak-he-lyé - be.

2. Már elveszem diadalmát,
Az életnek koronáját,
Lelkem örök nyugodalmát.
3. Keservek ott nem véreznek,
Fájdalmak le nem szegeznek,
Csalódások nem epeztnek.
4. Leszünk hívek egyességben,
Mind fejenként dicsőségben,
Háborítlan békekességben.
5. Együtt gerjed ott szerelmünk,
Együtt zeng az éneklésünk,
Örökké tart idvességünk.

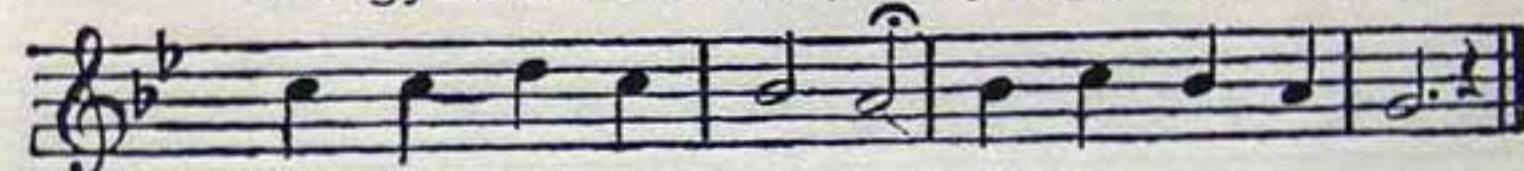
(XVI. sz.)

(Miklós diák írta)

292.

Me-gyek si - rom - ba, Nyu-go - da-lom - ba.

Fo-gadj el sö - tét-ség. Ö-rök csendes-ség.

2. Eresszetek el Jó reménységgel! Látom már a kezet, Mely oda vezet.	4. A föld rám omlik, Testem elromlik; De lelkem Istennél Boldogságban él.
3. Éltem szépségét, Gyönyörűségét Halál elhervasztá, Már leszakasztá.	5. S majd amaz órán, Ítélet napján Ki most eljegyezett, Ad új életet.
6. Akkor nagy fényben És dicsőségben Egymásra találunk, Kik most elválnak.	

293.

Dallama: 112. *En Istenem, halld meg*

1. Búcsút vennem, el kell mennem e földről nékem,
Fényességben, dicsőségben lesz ülő székem,
Mennysorságba, boldogságba mert felvitetem,
Fájdalmidtól, siralmidtól szűnj meg hát, lelkem.
2. Sátoromat, hajlékomat sírba helyezem,
Szép pálmámat, koronámat fejemre teszem,
Amire mind törekedtem, végre elveszem,
Vígóságom és boldogságom vég nélkül leszen.
3. Hát, kedvesim, szerelmesim, már ne sírjatok,
A válásban, búcsúzásban megnyugodjatok,
Most elválunk, de majd egykor utánam juttok,
Az Úr lelke és kegyelme legyen rajtatok.

c) A sírnál

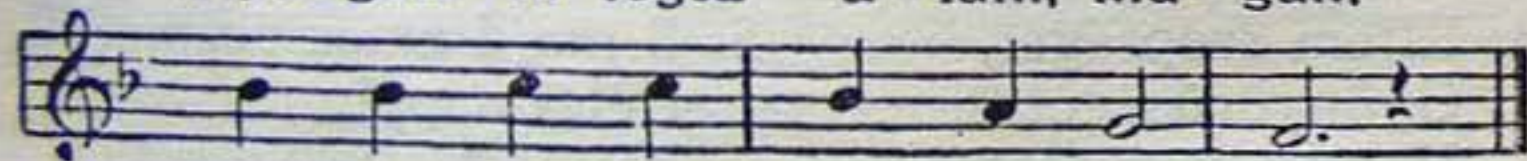
294.

Régi dallam

To-vább már nem ki-sér - he - tünk,
Tilt és visz-sza hiv é - le - tünk,

Nyu-god - ni fogsz a - lant, ma - gán.

Hosz-szú si - ri nagy éj - sza - kán.

2. Búsan zúg a halál szele,
Reszket fájó szívünk bele,
Reszket éltünk fája s elszáll
Életünk is zúgásinál.

3. S amint süllyed alább, alább,
Nem bírja a szív bánatát,
Csordultig van már a pohár,
Omolj, omolj, gyászos könnyár.
4. Omolj, könnyár, te végadó
Azért, ki most elhervadó,
Többet adnunk, haj, nem lehet,
Od' adnók bár az életet.
5. Föld elnyelte már testedet,
Ég ölelte fel lelkedet,
Ott vár reád szebb kikelet,
Ott leszünk majd mi is veled.
6. Ott vagy te már, ott szellemed,
Feltaláltad már üdvödet,
Oda míg elkísérhetünk,
Isten veled, Isten velünk.

295.

Dallama: 104. *Vétkeim halomra*

Térj pihenni, fáradt vándor, a sír keble vár reád,
Hílt porodnak a rokon por csendes, békés nyugtot
ad:

Utad itt már véget ért, lelked messze égbe tért
S ott a fényes mennysorságban él örökös
boldogságban.

296.

Dallama: 106. *Reménykedő szívvél*

Elvégeztem, Atyám, rám bízott munkámat,
Kifutottam földi pályafutásomat,
Megtartottam hitem s igaz vallásomat:
Jövel, Uram, add meg mennyben koronámat.

d) Köz- és záróénekek templomban és sírnál

297.

Régi dallam

El bo-csa-tunk, sze-lid le-lek.
Le vet-kez-ven por haj-le kod,

In-dulj veg-ső ü-tad-ra.
Nyit-va amenny szá-mod-ra.

Ott fent a csil-la-gok fe-lett

Ta-lálsz di-csőbb, szebb e-le-tet.

298.

Dallama: 37. Légyen kedves az áldozat

Sajgó szívünk sóhajtását,
Zajgó lelkünk háborgását
Hallgattasd el, jó Atyánk,
Gyógyító irt küldj le ránk,
Taníts meg, hogy bizni kell:
Jó az Úr, Ő nem hagy el.

(P. M.)

299.

Dallama: 126. Bús harangszó hirdeti

Oh, árvák és özvegyek,
Összeomlott életek
Csodatevő orvosok,
Oh, te fordítsd újra jóra,
Amit elnyelt a sír torka
S vissza nem ad már soha.

(P. M.)

300.

Dallama: 23. Világosság szent Atyja

1. Atyám, szent kezeidbe
Ajánlom lelkemet!
A sír csendes éjébe
Nyugtasd meg testemet,
Ama végnap derültéig,
A feltámadt testek új reggeléig.
2. Poromba új erőt önt
Akkor szent szózatod,
S engem szép hajnal köszönt,
Addig védjen jobbod;
Nagy hatalmú bírám, akkor
Éljen újra a most elhamvadott por.

301.

Dallama: 193. Vigyázz értem, Úristen

Édes Atyánk, Istenünk,
Szent egedből küldj erőt,
Ha látunk hervadást,
Ha látunk elmulást,
Ne rettegjük a jövőt.

(J. J.)

302.

Dallama: 189. *Mint a szép híves patakra*

Könyörülj rajtam, Istenem!
S bűneimet bocsásd meg;
Ne szállj perbe én ellenem,
Vedd fel ügyem és lásd meg.
Segélj! Kedved nyerhessem.
És tőled elvehessem
Pályafutásom pálmáját,
Az életnek koronáját.

303.

Dallama: 126. *Bús harangszó*

Könnyhullatva említünk,
Hit-reménnyel tekintünk
Szent egedre, Istenünk.
Leborulva kérünk téged,
Adj enyhét a fájó szívnek
S töröld le a könnyeket.

(J. J.)

304.

Dallama: 96. *Én Istenem*

1. Oh, mily fájó
E végbúcsú s szívszaggató!
Sírod ölében
Aludd álmod szép csöndesen.
2. Isten hozzád,
Van már neked dicsőbb hazád.
Ott fenn az égben
Látunk majd egy szebb reggelen.

XIII. Új énekek

305.

Bartalis Márton

U - runk, A - tyánk, az Ég la - kó - ja,

A . csil - la - gok - nak ai - ko - tó - ja,

Fenn - tar - tod min - de - nütt a ren - det,

Di - cső - ség a te nagy ne - ved - nek.

2. Az igazak, jók, akik élnek,
Mindenkor csak benned remélnek,
Te vagy az ő buzgó imájok,
Oh, jöjjön el a te országod.

3. Erős vagy, jó vagy, bölcs, igaz vagy,
Belátásod mindent igazgat,
Adsz örömet, csapást, kegyelmet,
A te akaratod legyen meg.

4. Panasz sosem jön ajkunkra,
Csak te ne hagyj soha magunkra,
S ki élni engedsz, add nekünk meg
Ma s mindennap a kenyerünket.

(R. Gy.)

306.

Dallama: 58. *Mit remegsz*

Remélj bizvást, én lelkem,
Bizzál az Istenben,
Ő gondot visel reád
Minden helyzetekben.
Légyen balsors bár ellened,
Nem árt néked, mert veled van Istened.

(Sz. S.)

307.

Franz Gruber

1. Csendes éj, szentséges éj,
Mindenek nyugta mély.
Nincs fent más csak a szent szülepár
Drága kisdedük álmainál,
Szent fiú aludjál,
Szent fiú aludjál.
2. Csendes éj, szentséges éj,
Szív, örülj, higgy, remélj.
Isten szent fia hinté reád
Ajka vigaszt adó mosolyát.
Jézus megszületett,
Jézus megszületett.

308.

Iszlai Márton

Gyer-me-ke-d-nek szá-ja Di-csér té-ged,
I-má-dat és há-la Kél e zsen-ge

Is - ten. Hall-gasd meg nyel-vem-nek
szív-ben

gyön - ge re - be - gé - sét, É - re - ző

szí vem-nek Te - ér - ted ve ré - sét.

(S. K.)

309.

(LXI. ZSOLTÁR) Dallama: 188. *Haragodnak nagy voltában*

1. Kiáltásom halld meg, Isten!
Vedd füledbe
Az én könyörgésemet;
Mert én szívem nagy ínségből,
Messze földről
Kiáltja felségedet.
2. Vigy fel engemet kőszálra,
Magasságra,
Hogy bátorságom legyen;
Mert te vagy én erős tornyom,
Vigasságom,
Én ellenségim ellen.
3. Te hajlékodban lakásom
Én kívánom
És óhajtom szüntelen;
Szárnyaidnak árnyékában
Biztonságban
Leszek, én jó Istenem.

(Szeneci Molnár Albert, átírva)

310.

Nagy Arpád

A ma - gas - ság Is - te - né - hez
 Száll - jon aj - kunk - ról az é - nek,
 Hoz - zá, ki - től min - den ál - dás,
 Zeng - jen buz - gó há - la - a - dást.

(B. Gy.)

311.

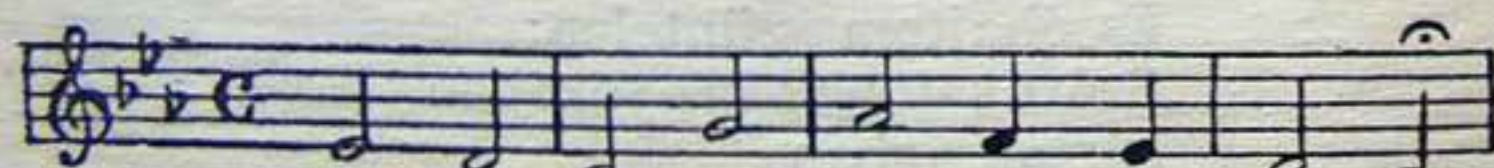
Dallama: 192. A Sionnak

Minden test, fű s minden szépsége Mint a mezők füve
 Megszárad és lehull, ha ráfú az Úrnak a szele,
 Elhull a virág, elmegy minden: a szép, a jó, a nagy:
 Az élő Istennek beszédje megáll és megmarad.

(Ézsaiás 40:6, 7, 8) (P. M.)

312.

Vajda Antal

De jó ne - künk itt lak - nunk ná - lad,

Bé - kes - ség ál - dott Is - te - ne,
 A há bor - gás ránk nem ta - lál - hat,
 Ha - dat kül - döt - tél el - le - ne.
 Oh, jó A - tyánk, szent itt e hely,
 Hoz - zád e - mel, Hoz - zád e - mel.

2. Leoldom itten lábaimról
 A hétköznapi saruját
 S dalt pengetnek szent áhítatról
 Lelkemben titkos citerák.
 Oh, jó Atyánk stb.

3. Megszaggatom eléd omolva
 Alázatomban köntösét
 S a bántalmat — ha ért is volna —
 Arcod mint polyvát úzi szét.
 Oh, jó Atyánk stb.

(P. M.)

313.

Dallama: 58. Mit remegsz

1. Halhatatlan teremő,
Imádandó Isten,
Kiben elműlt, jövendő
És változás nincsen,
Jelenléted maradandó,
Istenséged örök éltig állandó.
2. Im esztendők végpontja
Hozzánk érkezett,
Elménk áldásban tartja
Neved, mely fedezett
Sziklái közt az életnek,
Veszélyiben a sorsnak s balesetnek.
3. Már-már csendes véget ér
E fáradt esztendő,
Már megáll s kikötőt nyer
Sajkánk, mely veszendő
Volt a zűgő szélvészekben,
Fájdalmakban, súlyos szenvedésekben.
4. Áldunk, Atyánk, a jökért,
Melyekkel tetéztél,
Áldunk súlyos próbákért,
Melyeket ránk mértél,
Áldunk, Atyánk, szerettinkkel
S rokoninkkal egy szívvel és lélekkel.
5. Isten, szállíts békében
Az új esztendőre,
Terjeszd éltünk körében
Áldásid fejünkre,
Bűneinket, oh, töröld el
S bocsáss által minket csendes lélekkel.
(Sz. S.)

314.

Az - Úr bir az e - gész föld - del,
 És min - den ben - ne é - lők - kel,
 Ö vé a föld - nek ke - rek - sé - ge,
 Kit a ten - ge - ren é - pi - tett,
 Fo - lyó - vi - zek - kel kö - rül - vett,
 Lát - szik itt is nagy böl - cse - sé - ge.

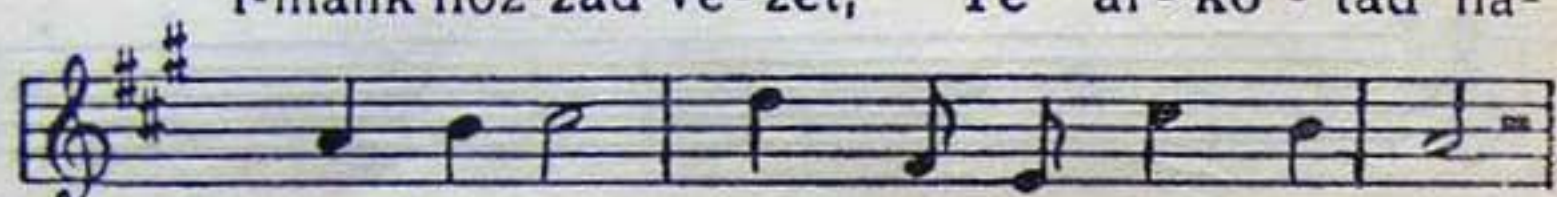
2. Ámde az ő lakóhelyét,
Az örök Isten szent egét,
Ki látja meg, ki megy
beléje?
Akinek tiszta a szíve
És tiszta a keze műve,
Az igaznak lesz csak
reménye.
3. Ti szent kapuk
megnyílnak,
Táruhatok, boltozatok,
Hadd menjen be az égi
király,
A dicsőség fejedelme,
A seregek nagy Istene,
Minden igaz embert oda
vár.
(Szeneci Molnár Albert, átírva)

Hoz - zád jö - vünk, oh nagy Is - ten,

I-mánk hoz-zád ve-zet, Te al-ko-tád ha-

tal-mad-dal a föl-det és e - get.

Hogy megtar-tot - tad é - le-tünk És min-den jót

ad-tál nekünk, Há-la i-mánk, im, fel-zen-dül

S az égbe fel hoz - zád re - pül.

316.

Dallama: 176. Boldog vagy, ember

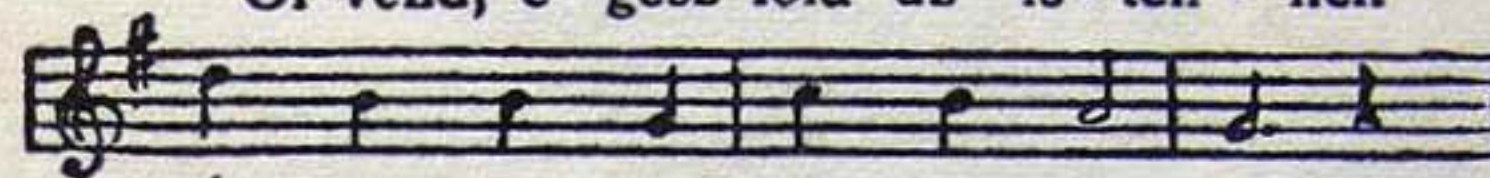
Mint aranyalma színezüst lapon,
A helyén mondott ige úgy ragyog,
Mint drága gyöngy az ifjú szép nyakon,
Az intő szózatot, ha meghallgatod,
A neked mondott ige úgy ragyog.

(Példabeszédek 25:11)

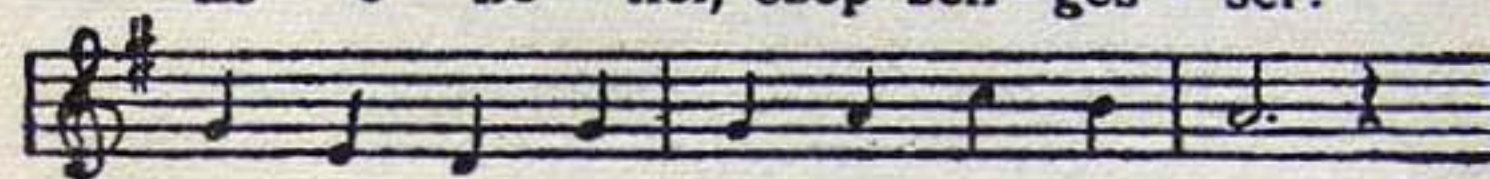
(P. M)

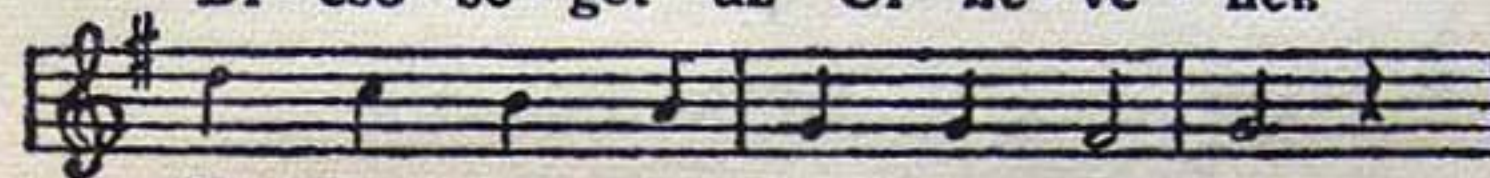
Ör-vendj e - gész föld az Is - ten - nek

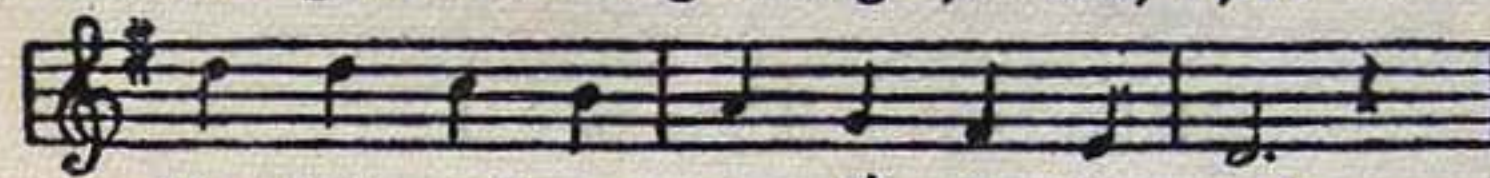
És é - ne - kelj szép zen - gés - sel!

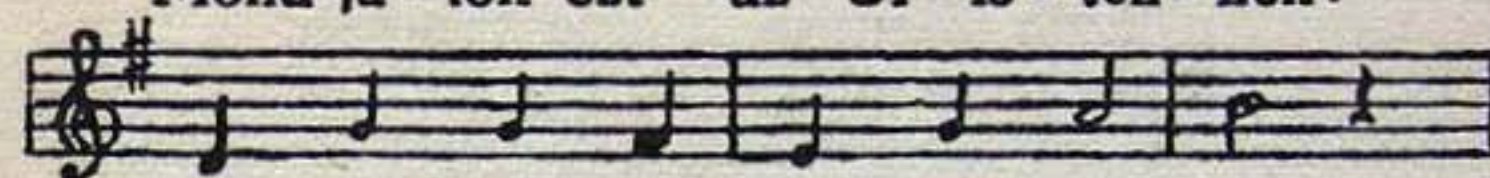
Di - cső - sé - gét az Úr ne - vé - nek

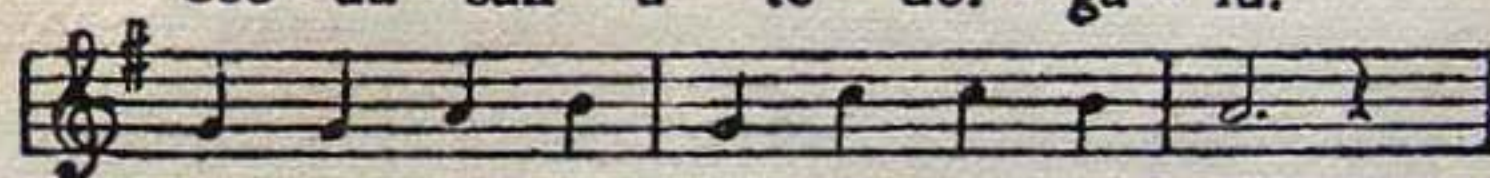
E - gész vi - lág zeng - je széj - jel!

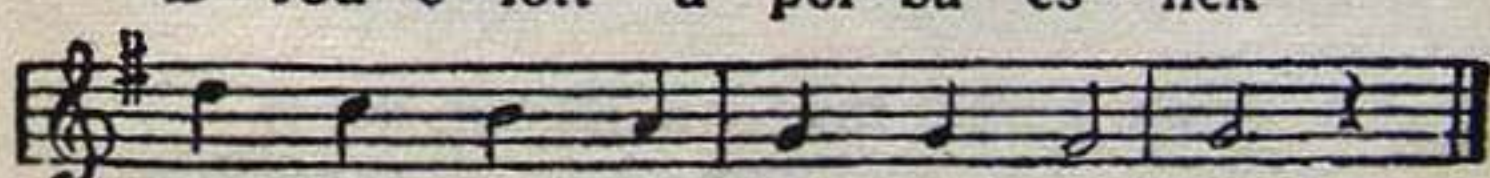
Mond - já - tok ezt az Úr - is - ten - nek:

Cso - dá - sak a te dol - ga - id.

E - rőd e - lött a por - ba es - nek

S hizel - ked - nek el - len - sé - gid.

2. Uram, a te nagy felségedet
Mindenek e földön áldják
S dicsőséges és szent nevedet
Énekléssel magasztalják;

Jertek mind, ezt jól meglássátok,
Ember, jól ide figyelmezz:
Istennek mily csodálatosak
Dolgai az emberekhez.

3. Az Úr az, aki elapasztja
A tengert és folyóvizet,
Örvendezhet a nép, hogy rajta
Száraz lábbal átalmehet;
Éltünket az Isten vezérli
Próbákon és küzdelmen át,
Veszély között lelkünket őrzí,
Ha sújt is, ő az, ki megáld.
4. Lelkem, buzdulj fel áldozatra
És áldjad az Istent hiven.
Általhozott szent akaratja
Sebes tüzön, nagy árvizen.
Hálás szívvel holtig beszélem,
Hogy engem hogy megnyugtatott,
Könyörgésem nem érte szégyen,
Panaszomban meghallgatott.

(Szeneci Molnár Albert, átírva)

318.

Dallama: 57. Hozzád megyek

Uram, pereld meg bús lelkem perét,
Hozd fel nyugalمام rég várt reggelét,
Nézd csüggedésemet,
Gyötrő kétségemet,
Ne próbálj, jó Uram,
Erőm felett.

(Jeremiás siralmái 3:58)

(P. M.)

319.

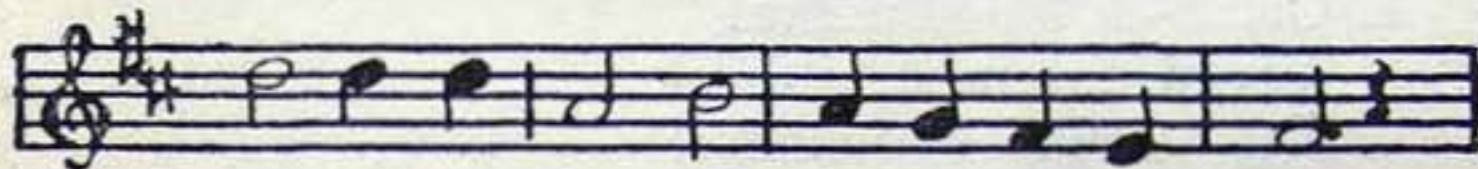
(XVI. ZSOLTAR)

Oh, tarts meg en-gem én jó Is-te-nem!

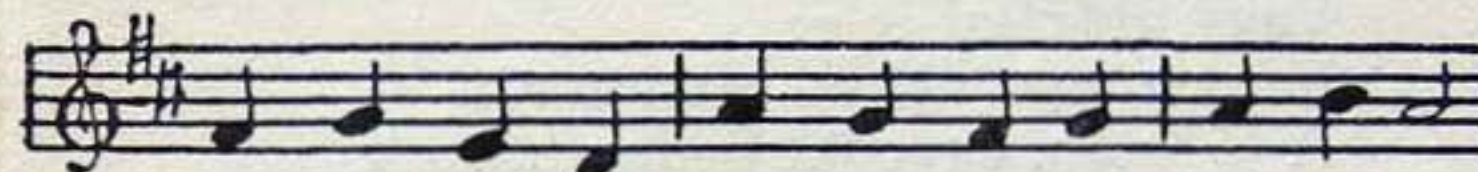
Re-mény-ke - dé-se csak⁷ te vagy szí-vem-nek:

A-zért az Úr-nak ezt mondd, én szí-vem:

Én U-ram vagy te, hadd ör-vend-jek ben-ned!

E-gyéb-bel itt nem kér-ke-d-het-ném úgy-sem,

A-mit az Úr-nak ad-hat-nék más nin-csen.

2. A hívekkel e földön jót teszek,
Istenfélőknek állok oltalmára,
De nem bánom, hadd keseregjenek,
Kik nem hallgatnak Istenem szavára.
Mert áldozatjuk véres áldozat csak:
Szent áldozat csak szívedből szakadhat.

3. Örvend a lelkem benned, Istenem.
Te énvelem vagy s őrzöd bátorságom.
Ha ágyam lent a sírban is vetem,
Az Úr lesz ott is én vigasztalásom:
Ott veszni nem hagy lent a síri ágyban,
A lelkemet a sírból is kiváltja.
(Szeneci Molnár Albert, átírva)

320.

(ÚJ ESZTENDŐRE)

Dallama: 58. Mit remegsz

1. Öröm- s hálaénekekkel
Téged, Istenem, áldunk,
Egy szívvel és lélekkel
Buzgón magasztalunk,
Hogy új évünk reggelére
Földi éltünk csendes békében ére.
2. Mi jót és rosszat rejt ez
Eszkendő kebele,
Tán bűt, bánatot fedez,
Vagy áldással tele:
Nem tudhatjuk, de oltalmunk
A jó Isten, egyedül benne bízunk.
3. Megáldja mezeinket
Termések javával,
Homályos értelminket
Az ész világával.
Jót érünk, a vész elkerül,
Kegyelméből mireánk remény derül.
4. Napjainkhoz napokat,
Évekhez éveket,
Örömmel áldottakat
S veszélytől menteket
Engedj érni, jó Istenünk,
És tölteni, ezért buzgón könyörgünk.

(Sz. S.)

321. Himnusz

Isten áld meg a magyart
Jó kedvel, bőséggel
Nyújts feleje védő kart
Ha küzd ellenséggel.
Balsors akit régen tép
Hozz rá vig esztendőt
Mebűnhöde már e nép
A multat s jövőndöt.

.....

Szánd meg Isten a magyart
Kit vészek hanyának
Nyújts feleje védő kart
Tengerén kinjának
Balsors akit régen tép
Hozz rá vig esztendőt
Mebűnhöde már e nép
A multat s jövőndöt.

hiszem a dunbocsanatot és az örökéletet. Amen.